



# LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR  
(Antiga casa I. López Bernagosi)

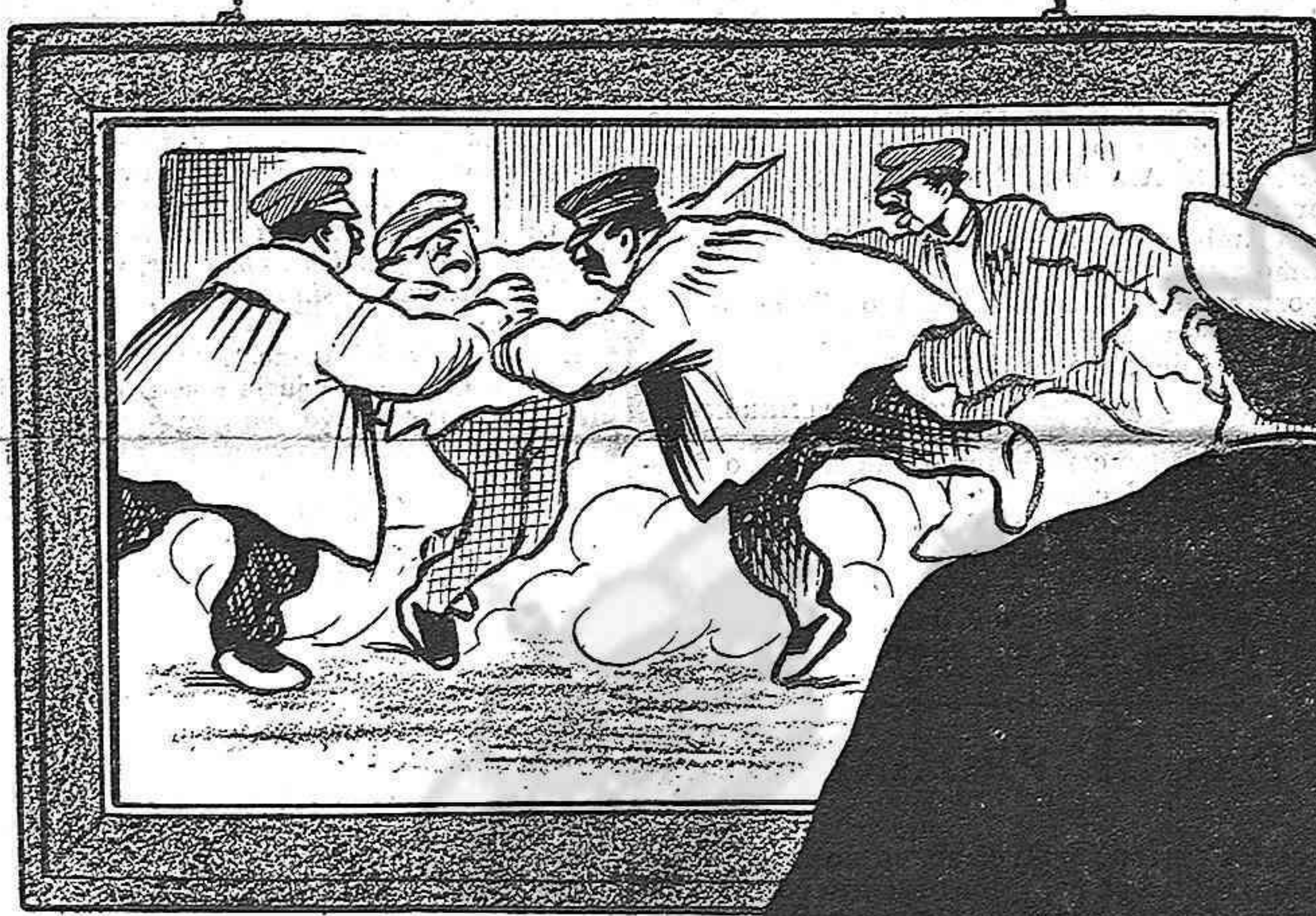
ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20, BOTIGA BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:  
Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA, pessetas 1'50.—EXTRANGER, 2'50.

## DOS QUADROS D' HISTORIA

À SANT MARTÍ

À HOSTAFRANCHS



Lamentables y llargas barallas, de las quals ne resultá mort un pobre antisolidari.

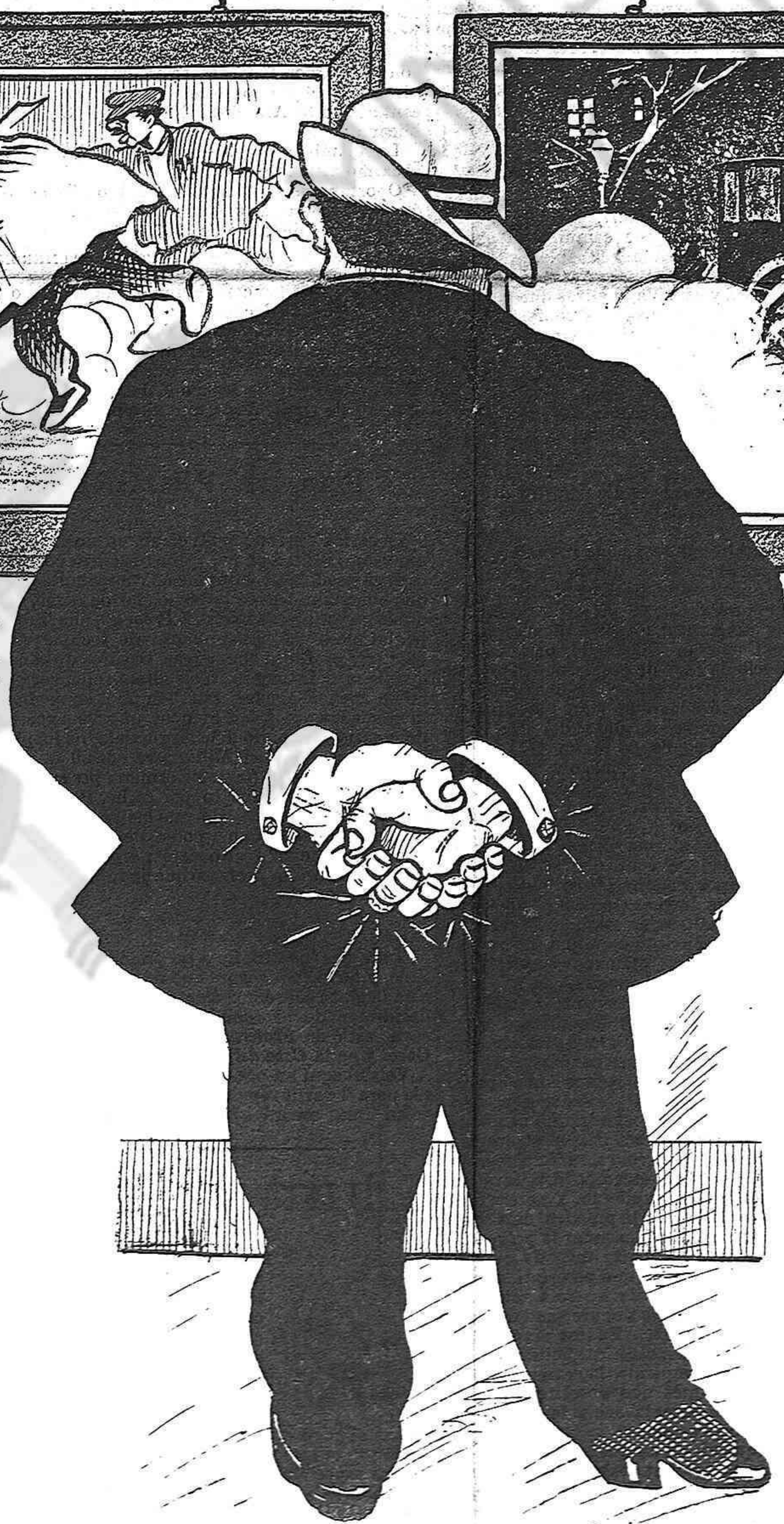
Atentat ab nocturnitat y alevosía contra el Sr. Salmerón y 'ls seus acompanyants, del qual ne resultá gravement ferit el Sr. Cambó.

## LA SENMANA ULLADA POLITICA

ARA sabem perque en Moret no vol anar á estudi. No es sols per qüestió de unas actas més ó menos, encare que aixó li interessi de una manera extraordinaria: hi ha ademés un altre motiu poderós. En l'últim discurs pronunciat per ell en els postres de un banquet y fent honor al aforisme llatí «in vino veritas» se'n va anar de la llengua transparentant lo més recórrit del seu pensament. En ell va parlar «d'elements nous que tot ho volen trastornar; d'elements de perturbació que no se sab lo que desitjan, y de una revolució que va canviant el centre de la vida nacional.»

Tot aixó, á propòsit de Solidaritat. El moviment iniciat á Catalunya li fa por y li fa nosa á la vegada.

Li fa por perque no's ven ab foras bastants pera afrontar en el Congrés el debat que 'ls representants solidaris haurán d'entaular sobre la política funesta dels lliberals dinástichs, no sols com autors de la lley de jurisdiccions, sino també com á protectors decidits del terrorisme que durant tant temps ha dominat á Barcelona. En Moret no s'atreveix á donar la cara pera passar comptes clars y nets de la seva conducta desastrosa, anti-democrática y perturbadora de la vida honrada de una ciutat, que no ha comés altre delictes que concretar la protesta de la nació espanyola en contra de las oligarquias y el caciquisme. Li fa por que en Maura l'afronti fentlo responsable fins de la formació de la mateixa Solidaritat. Perque es indubtable que sense 'ls successos del 25 de novembre y sense 'l disbarat de la lley de jurisdiccions ab que, pretenent enfrenar el disgust de tot un poble, acabá per exacerbar el seu esperit, difícilment s'hauria produhit aquest grandió moviment catalá, que avuy tant l'atemorisa. —Tot aixó es obra teva— li podrà dir el seu antagonista Maura: tot aixó es el resultat de la teva política de cobardía y de defeció als principis de la teva bandera.



Y la Solidaritat li fa nosa, ademés, per la seva intensitat dintre de Catalunya y la seva expansió difusiva en lo restant d'Espanya. Ben clarament ho veu que aquest moviment va de veras: que 'l país l'acull ab creixent simpatía; y que á la curta ó á la llarga ha de acabar ab tot un sistema de ficcions y enganyos, que té per únic objecte la explotació infiqua del país. Y per aixó no vol anar á discutirlo en el Parlament, perque ja sab que 'ls trets li sortirían per la culata. Prefereix deixar á n'en Maura que se las entengui ab la Solidaritat, y que li dongui satisfaccions, si creu que las hi deu donar, en la esperansa de que no podrà sortirse de aquest dilema: ó bé las satisfaccions la Solidaritat no las considerará bastants, en qual cas en Maura fracassará, ó bé serán admesas, y en aquest supòsit, serán de tal índole las reformas que s'implantín, que tots els elements amensats, dels més alts als més baixos, tota la catterva dels que vinhen de la cosa pública, defensarán com un sol home, ab la furia que dona la desesperació, es á dir ab las dents y las unglas, els seus privilegis.

Llavoras en Moret serà proclamat defensor suprem del sant turró, y 'l colocarán sobre un pedestal, desde ahont pugni contemplar la desfeta y la ruina dels que s'han atrevit á bregar per la creació d'una Espanya nova.

Aquest es el plan, que si arribés á pendre realitat, no hi ha dupte que apressuraria 'ls resultats definitius del gran moviment popular, transformant en una Revolució entera y verdadera, lo qu' es avuy evolució pacífica y serena dintre del exercici del dret. De totas maneres es segur que la rinhada, lluny de tornar enrera, encare s'engrossaría, multiplicant la forsa de la seva empena.

Fins á darrers de la present senmana ó á comensos de la próxima no quedarà constituhit el Congrés.

En la discussió de las actas han quedat al descobert una vegada més els medis reprobables posats

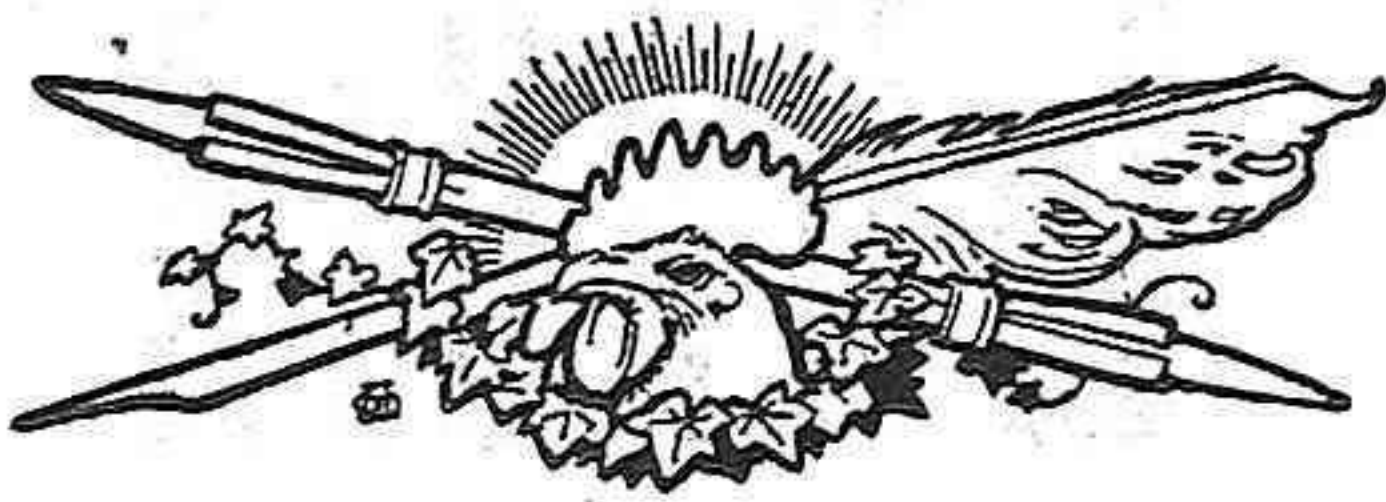
—Y yo lo que digo es esto: «La muerte de Clavería ha sido el origen del atentado contra los Sres. Salmerón y Cambó.»

(De El Intransigente, diari de 'n Lerroux, del dia 20 d' Abril.)

en us, en els pocs districtes ahont va haverhi lluyta, pels elements gubernamentals. Lo ocorregut á Bilbao fou senzillament abominable, y ho es més encare que la majoria ministerial se negués á practicar una informació previa, per aclarir si es veritat que allí 'ls diners del candidat que apareix triomfant foren els que arrebataren l' acta al candidat socialista. Y en quant á las elecciones de Madrid, marcan un exemple trist dels medis asquerosos que s' emplean fins en una ciutat tan gran, residencia dels poders públichs, pera violentar la voluntat del cos electoral. Aixó no pot anar, y menos s' hauria de consentir que 'ls tarats de la majoria hajan de ser els cridats á absoldre de taras als que deuen las actas á tota mena de atropellos.

Compárinse aquestas actas brutas y que s' han donat per bonas ab las que han anat al Congrés procedents de Catalunya, sense estar tatzadas ni per la més mínima protesta, com á fillas de l' enérgica voluntat de un poble que sab exercir els seus drets polítichs y ferse respectar en ells. Quan tota Espanya imiti aquest exemple quedará redimida, per quant en lloch dels parlaments ministerials de avny tindrem governs parlamentaris, y será 'l país y no 'ls professionals de la política que ara l' explotan, el qui decidirá en tot y per tot de la seva sort.

PEP BULLANGA



## La lógica de Solidaritat



UNTS resultats donará al fi la Solidaritat catalana? Com aca bará aquest gran moviment iniciat á Catalunya? Qui 'n beneficiará en darrer terme?

Aquestas y otras preguntas pel mateix estil se fan alguns, desitjosos d' escrutar lo inescrutable, ávits de llegir lo qu' encare s' ha d' escriure en las calitjosas llunyarias del avenir.

Sobre aquest particular es convenient no anticiparse massa. El moviment solidari, tothom ho ha hagut de reconèixer, es més social que polítich, y desde 'l seu origen se vé regint més per l' impuls espontani de l' ánima popular que l' engendrará, que no pas per la voluntat dels homes que tenen alguna part en la seva direcció, ó per la conveniencia dels distints partits polítichs que l' integran. Ni cap home per molt que valgui, ni cap partit per molta força que reuneixi ha de lograr desnaturalisar-lo, ni desviar-lo del seu camí. Aixís donchs, el moviment solidari será en definitiva lo que 'l poble vulgui que sigui. Contentemnos en que sigui avny lo qu' es, que no es poch: un desvetllament poderós de la conciencia pública; un reconeixement palmari de la força qu' entranya l' ánima popular; una escola de tolerancia mutua, que infundeix el respecte á totas las ideas y doctrinas polítichs, religiosas y sociológicas sincerament profesadas; una amensasa terrible contra 'ls vicis y corrupcelas de un régimen caduch, que únicament á favor de la general indiferencia lograva sostenirse; una promesa, en fi, de sana y profitosa regeneración nacional.

Cap de las distintas agrupaciones polítichs qu' en ell cooperan pot repudiar ni una sola de aquestas grans aventajas de interés general ó comú, tan útils á cada una d' ellas en particular com convenientes á la vida de la nació. Tant se valdria renegar del ayre sá que dona vida als pulmons y purifica la sanch. Tant se valdria fugir de un camp ben assonat, en el qual per las condiciones inmillorables del terror y del ambient poden germinar, com llavors fecundas, y donar fruyt totas las ideas bonas y viables.

Solidaritat catalana, essencialment optimista, no comporta els maquiavelismes al ús entre certs elements polítichs, y en ella han d' estrellarse lo mateix las cábalas y 'ls tráfechs impurs dels mala go-

bernants, acostumats á sostenir la seva influencia á despit de la rahó y de la justicia, que 'ls cálculs mal fundats de certs elements de oposició, empenyats en conseguir lo qu' entenen que ha d' ésser un bé, per medi del excés y l' exacerbació del mal.

Aixís nosaltres mirém sense la menor alarma certs propòsits conciliatoris que s' atribueixen al actual President del Consell de Ministres en pró de la Solidaritat.

Ell, de bon ó de mal grat, podrá dir lo que concedeix pera satisfacer las justas y legítimas aspiraciones de un poble que s' ha alsat en pes protestant unánimement contra l' actual manera de gobernar. Pas sarém per que olvidi aquell mot de *monón* ab que pretengué denigrar á la gran conjunció catalana, en el moment de constituirse. Quan ara que la ven d' aprop y se la sent al dessorbe, la mima y la considera, encare que no siga més que per pura apariencia, senyal que li inspira molt respecte.

Peró sigui lo que s' vulga lo que projecti oferir, aixís resulti com no acceptable, s' haurá de partir sempre de la base de que tant ell, com tot lo qu' ell representa, no son cap potencia per establir pactes ni per imposar limitaciones á las aspiraciones de tot un poble; aspiraciones que aquest poble té medis més que suficientes pera realisarlas per ell mateix, sense necessitat de tenir que deure al favor lo que pot alcançar, dintre del dret, pel seu propi esforç.

Si 'l Sr. Maura s' ha cregut que contindría l' esbranzida popular tan potent per lo serena y reflexiva, ab quatre moxaimas que li permetin continuar la ficticia representació de un poder públich sense arrels en el país y condemnat universalment psle grans é irreparables desastres que han affigit á Espanya, se trobará completament enganyat.

Si ha vist ja que resistir á un moviment tan poderós entranya un gran perill; si ha comprés que oposarli la força bruta portaría aparelladas la derrota y la vergonya per qui tal intentés, de la mateixa manera veurá y compendrà en breu, que no n' hi ha prou ab transgírhi momentáneament, sino qu' es absolutament necessari conaturalisarse ab ell, solidarisarse ab ell, rompre tots els motllos de la vella política, fer foch no ab els trastos inservibles per venerables que semblin, y un tal sacrifici, pietosament pensant, no es capás de consumarlo cap home de alguna altura, que haja estat al cap de una de las oligarquias monárquicas turnants.

Si 'n Maura 's proposa sincerament servir á la Solidaritat, no podrá arribar may al punt ahont la Solidaritat ha de arrastrarlo, á no ser que rompi tots els vincles que l' uneixen ab el régimen vigent, y llavors el régimen li tallará las alas. Ara, si alimenta l' intención d' enganyar á la Solidaritat, l' enganyat será ell, tal com va serho avants el general Polavieja, y avny ab més motiu per alló que resa l' adagi llatí *«non bis in idem»*, que traduhit al catalá vol dir: «Dels escarmentats ne surten els avisats.»

Un moviment com el *Solidari*, basat en el lliure voler de un poble y que s' mou sempre en l' exercici del dret, té la seva lógica indecible.

Republicans hi ha que s' obatinan en no veure una cosa tan clara y senzilla, y altres que veientla 's negan tarcament á reconèixerla y confessarla.

Escoltenlos y 'ns dirán que 'l moviment solidari, vigorisador de l' acció popular, fomentador del exercici de las instituciones democráticas y singularment del sufragi universal, té un carácter reaccionari y regressiu. Major blasfemia no pot proferirse.

Y per qué ha de ser reaccionari? Y per qué ha de ser regressiu? Senzillament porque al mateix s' hi han adherit molta massa neutra, molts elements de l' extrema dreta, fins els carlins (horror dels horrors! fins una gran part del clero (ignominia de las ignominias!

Es á dir: aquests republicans que negan al adversari y fins si 's vol al enemich, qu' en l' ordre particular conviu ab nosaltres, el dret de treballar en una empresa redemptora de la patria y de pacificació política y mutua tolerancia, gosan á nomenarse demócratas! Com l' entenen ells la democracia? Es tablint una especie de Lley de castas que separi als homes en enemistat irreductible, segons las ideas que professin? Y qu' 's logra ab aixó, més que perpetuar els odis irracionals, en dany del progrés de las ideas? Tant poca confiansa tenim en la virtualitat dels nostres ideals progressius, que 'ns hem de allunyar del camp més propici per implantarlos, tant sols porque elements extranyes á nosaltres ens han ajudat á conquistarlos?

Hi ha qui mostra un' alarma plena d' exageració, que té molt de calculada, al veure que 'ls carlins van á las Cortes, y celebran meetings y sorollosos banquets, com si en ells hagués transmigrat l' ánima dels esparteristas. Nosaltres, en cambi, ho veym ab gust. Si tenen vots qu' envihin els diputats que puguin al Parlament: més ens plan veure'ls allí y discutint las sevas ideas, á la fi anaerónicas, á la llum clara del día, que no sugerintlas cautelosament en las sagristias y 'ls confesionaris, pera llençar á una manada de fanátichs á encendre la guerra civil per la montanya. Es que per ventura per ésser carlistas té ningú 'l dret d' estafarlos la representació parlamentaria que per lley de la voluntat dels seus electors els toca? Qui gosará á sostenir una semblant indignitat? Qui será l' insensat que s' atreveixi á afrontar un perill tan gran com fora 'l de negarlos 'hi 'l seu dret? La pólvora escampada, encare que s' encengui no produheix explosió. Y portar á un partit de ideas absolutistas á la práctica dels drets constitucionals, val tant com escampar la pólvora.

Que vegin, donchs, á las Cortes tots els que puguin: que convoquin meetings, que perorin tant com els plasqui, que s' expansionin en tota mena de banquets y piccolabis mentres tinguin gana de menjar y ganas de fer discursos... En tot aixó qui hi guanya son las costums democráticas, que no hi ha com practicarlas, pera compendre la seva necessitat imprescindible. Y qu' més que nosaltres, republicans, ha de veure ab complacencia la difusió y l' arrelament de aqueixas costums?

Els que alegan que ab tot aquest moviment d' expansió la dreta de Solidaritat acabarà per predominar sobre la esquerra, si realment pensan lo que diuen, son uns traidors al apartarse del moviment. Si com pretenen els elements republicans, numérica-

ment han de quedar posposats als elements reaccionaris (per qué ells no s' apressuran á sumarse ab nosaltres, á fi de contrarrestar als últims?

«Será que las oligarquias monárquicas, al servey de las quals están molts d' ells sense saberho, els ho tenen prohibit? Qui sab, Mare de Deu!...

Peró de totas maneras, si es que no volen abdicar de la seva tasca perturbadora y negativa, no tenen que incomodarse. Sense 'l seu concurs, la Solidaritat no s' apartará de la lógica que impulsa al moviment. Y aquesta lógica democrática y autonomista se resoldrá necessariamente més dejorn ó més tart, dintre de la forma republicana, per la mateixa lley que fa madurar el fruyt en la branca del arbre.

Lo únich que 'ns cal evitar son las violencias ó saccejadas bojas, que podrían ferlo caure avants de la seva maturitat.

P. K.

## ASAMBLEA NACIONAL DE UNIÓN REPUBLICANA

«En la reunión de la Junta Nacional de la Unión Republicana, hace dos meses celebrada, anunció el propósito, acogido con unánime asentimiento por los diputados y senadores que asistieron á aquellas sesiones, de convocar la Asamblea después de las elecciones generales de Cortes.

Ni insanas impacencias, ni actitudes de rebeldía, ni airadas protestas de verbalismo revolucionario, coreadas con regocijo por los órganos devotos del régimen monárquico, habían de alterar la resolución adoptada y mantenida con razonado y sereno juicio. Cumplo, pues, mi deber de convocar la Asamblea de Unión Republicana con la oportunidad determinada por notorias conveniencias políticas.

La Asamblea habrá de componerse:

- 1.º De los diputados y senadores de la minoría parlamentaria.
- 2.º De los ex-diputados de las Cortes 1903 y 1905.
- 3.º De tres representantes por provincia, elegidos por las respectivas Juntas provinciales.

No podrán ser elegidos representantes quienes no residan habitualmente en la respectiva provincia.

En las provincias donde no haya constituida Junta provincial, debe convocarse sin pérdida de tiempo, por quién ó por quienes ostenten alguna autoridad en el partido republicano en la capital de la provincia, una reunión de los presidentes de todas las Juntas municipales, y en su defecto, de los representantes que en cada localidad elijan los correccionarios, á fin de que en la reunión así formada, con la superior representación posible de las provincias, se elijan los que á su vez hayan de representarla en la Asamblea Nacional de Unión Republicana.

La Asamblea se reunirá en Madrid el día 23 del próximo mes de junio.

Oportunamente se anunciará el local y la hora en que hayan de inaugurarse las sesiones.

Madrid 24 de mayo de 1907.

NICOLÁS SALMERÓN.

Creym inútil encarrir la importancia extraordinaria del transcrito document.

En l' Assamblea convocada per l' ilustre jefe de la Unió republicana se sabrá lo que pensa 'l partit y se fixarán las reglas de la seva conducta, sense que hi prevalguin ni 'ls esbalots dels cridaners, ni 'ls extrems dels rebeldes á tota disciplina.

## Pera EL PROGRESO

La caricatura que publicarem en nostre número anterior, primera plana, y que nosaltres considerém com un modelo de ignocencia, comparada ab otras que apareixen en certs libelos lerrouxistas, ha produhit un gran enfado en *El Progreso*, que 'l diumenje eixí més encés que un moro de foch, espategant insults y profertint amensassas. Després de consignar que 'ls més insolents ab els altres solen ser els que tenen menos aguant, tan bon punt se veuen aludits, ens interessa fer avinent que 'ls excessos de llenguatge del periódich lerrouxista 'ns inspiran el més soberá despreci. Millor será per ell que la sali va que vol expelir (metafóricament, *per supuesto*) se la tragui, que motius té per ferho. Perque quina culpa tenim nosaltres de que las cosas li vagin tan malament, desde que 'l poble de Barcelona ha comensat á coneixe'lo? No estém en el nostre dret al treure per fora la professó que ja fa temps que li va per dintre?

Y ara que 'ns dirigim á un periódich tan susceptible, y qu' estém segurs que no podrá negar que 'ns está llegint (podrem saber quan el Sr. Lerroux se decidirá á donar comptes clars y justificats de la seva gestió en *Fraternidad republicana* del carrer de Cortes y en la *Casa del Pueblo* del carrer de Aragón? Vels'hi aquí un parell de assumptos de gran intere pera 'l partit republicá barceloní, y que no 's resolen tirant escupinadas més ó menos metafóricas.

## Llum y claretat



UAN vá ocorre el criminal atentat de Hostafranchs algún periódich lerrouxista vá tractar de justificarlo parangonantlo ab l' homicidi del desdixat Clavería, oco rregut en la barriada del Clot.

Ab aquest parangó venia á afirmar que una cosa havia portat l' altra.

Com si poguessin tenir punt de comparació dos fets tant distints pe: seu carácter y per las circuncancias especuals qu' en l' un y l' altre varen mediar. Tothom sab que 'l desdixat Clavería, que segons tots 'ls indicis estava perturbat per l' alcohol, se presentá en el lloch de la ocurrencia en actitud pro-

vocadora, y que quan els provocats enviaren avis á l' autoritat, embestí á un jove, ganyet en má, el qual l' hauria passada malament, si no arriban á impedirho els que presenciavan la escena, inutilisant al agressor. Es sensible y nosaltres forem els primers en deplorar que s' hagués arribat á tal extrém. Peró recordém que baix la impressió del succés senyalarem la responsabilitat moral que incumbia als aixussadors del matonisme, als qu' engrescan als fanátichs parlantlos de batismes de sanch y donantlos á entendre qu' empleant la violencia sense tó ni só contra 'ls que no pensan com ells compleixen un' alta missió patriótica y revolucionaria.

Peró quin punt de comparació pot tenir l' homicidi del Clot, ab el monstruós y cobart atentat de Hostafranchs? Es que 'l Sr. Salmerón, ab els seus acompanyants, al dirigirse á exercir un dret, insultava, provocava, amensava á algú? Es que 'ls que atentaren contra la seva vida, ferint de mort al Sr. Cambó, no estavan allí apostats, esperant que passés? Es que no combinaren el crim empleant tots els components de la més repugnant alevosia? Recordis l' avis que 's feren donar pel individu que montant una bicicleta precedí l' carruatge del senyor Salmerón, y 'ls crits y 'ls xiulets que al mateix intent encomenaren á una turba de donas y xiots.

Tot aixó indica no un fet improvisat, sino la preexistencia de un plan y de un complot, en el qual han d' estarhi complicats un cert número de personas.

Senyalém aquestes fets á propòsit de un article publicat en *El Progreso* ab el títul de *A quien corresponda*, y que no sembla tenir altre objectiu que desviar l' acció de la justicia en sas investigacions encaminadas al esclariment del atentat de Hostafranchs.

Al efecte, el periódich lerrouxista torna á retreure l' homicidi de 'n Clavería; pero aquesta vegada no pera dir que aquest delicté justifica l' atentat de Hostafranchs, sino pera sentar el següent resultat:

«En el proceso por la muerte de Fulgencio Clavería no hay ningún hombre en la cárcel; en el proceso por la herida de Cambó (per la tentativa de asesinato de 'n Salmerón, y perdoni *El Progreso*) hay varios presos.

«Eso no es justo. (¿Qué té que venire l' una cosa ab l' altra?) Tampoco lo es que se esté fastidiando á todo el mundo con llamamientos judiciales, que no tienen otra finalidad positiva que canear y molestar y alarmar á las gentes para lograr un fin político.»

Aixís s' expressa el periódich de 'n Lerroux y aquesta manera de procedir no deixa de ser altamente sospitosa.

Peró encare diu més: «El juez instructor del proceso por el atentado de Hostafranchs merece un alto concepto á la opinión por su rectitud. Deseamos ensalzarle también por su energía que *harto gastó su indulgencia* allanándose á demanda de diligencias numerosas, cuyo resultado ha venido demostrando, sin excepción, que las *inspira un prejuicio*».

Es á dir: el mérit principal que pot contreure als ulls de 'n Lerroux el jutje encarregat de instruhir un procés tan grave, es que s' deixi de practicar averiguacions, y sobre tot de molestar ab citacions y interrogatoris als amichs de *El Progreso*.

Si lo millor sería sobreseir la causa, declarant que lo de Hostafranchs es un infundi: que no vá haverhi tal atentat: que ningú va fer foch contra ningú, y que la ferida del Sr. Cambó no ha sigut més que una camándula, una treta pera lograr un determinat efecte polítich.

*El Progreso* pron que ho diu: «Lo que hay detrás de eso lo sabemos nosotros y lo diremos: un miserable sopón y unas miserables rivalidades de cafeteros que persiguen la destrucción de los que no se plegaron á sus rapacidades y codicias.» Ja veuen, al cap-de-vall res. Si lo millor es deixarlo corre.

Per fortuna Barcelona en pé no opina aixís, y no 's donará pas per satisfeta fins que s' haja esbrinat tot, fins que s' trobin els medis legals de probar lo que ja se sab prou bé.

Y tot se probará, tot—d' aixó n' estém segurs—á pesar dels que amensan als que podrían declarar certas cosas, á pesar de las pressions que s' exercixen, á pesar de la impunitat ab que confian quedar alguns culpables, á pesar dels esforços que s' practican pera desviar ó entorpir l' acció de la justicia.

L' acusació que flota en l' atmósfera, l' acusació que vé formulant, desde que 'l perpetrá l' crim, la conciencia pública de tot un poble, pendrá estat legal, y caurrá inexorable sobre qui haja de caure, y fins es de creure que per més indicis, sino per fets degudament testimoniats, el procés de Hostafranchs se convertirá en el procés del terrorisme á Barcelona.

P. DEL O.



A veuen que tenim rahó quan deyam qu' en Lerroux no donaría comptes de la seva gestió en *Fraternidad republicana* del carrer de Cortes y en la *Casa del Pueblo* del carrer de Aragón.

Y després dirá que li volen ma! y que l' infaman, quan li recordan el deber més primordial que té tota persona que maneja interessos agens!

Nosaltres voldíam que 'ls seus entusiastas incondicionals—encare n' hi quedan alguns—s' imposessin el deber de vetllar pel seu bon nom, repetint-li ab insistencia las instancias que nosaltres li venim dirigint, y sempre inútilment.

Potser ells siguin mes afortunats que nosaltres.

A Portugal ha sigut dissolt el Parlament fora de lley: el Govern ha proclamat la dictadura, y 'l país bull en santa indignació.

—Un sol ciri que teníam y mireu, ¡ciri trencat!

Te molta rahó en Lozano, quan dín: «Havem montat una guardia pera la custodia de la vostra propietat. Pero un dia la guardia penetra en las vostras habitacions, vos treu d'ellas y s'fa mestressa de lo vostre. Aixó es lo que ha fet el rey portugués ab Portugal.

«Els portuguesos li hem entregat la custodia dels seus drets, armantlo de la forsa al efecte necessaria, y l' rey gira las armas contra 'ls pits dels portuguesos expropiantlos del dret.

«Aquests robos, seguits d' assassinats dels que protestan, acaban sempre a Sedan ó a la guillotina. En veritat que menos roba 'l lladre y assesi individual y acaba a la forca.»

No podent combatre a la Solidaritat d' altra manera, hi ha qui la dona en atribuhirli aproximacions ab el govern que no ha tingut, y pactes que no ha efectuat ni té per qué efectuar.

Convé que las personas impresionables estiguin prevenudas contra aquestes infundis.

A la Solidaritat tindrà que judicarse pels seus actes, y no per las burdas invencions dels seus enemics.

Ja s' ha reunit a Madrid lo que 'ls republicans per torbadors volian que signés una gran Assamblea y no ha passat de ser un meeting com tants y tants se 'n celebran cada dia. Un meeting vulgar y adozemat, sense mes objecte que moure xivarri, parlar mal de 'n Salmerón, condemnar la Solidaritat catalana... y en últim terme donar gust als monárquics.

Pero en realitat aquests no poden haver quedat gayre contents, en atenció a la gran insignificancia del acte.

¿Y per arribar a un tal fracás van pendre's un més de temps, van escriure a provincies en demanda de adhesions, y van atronar l' espay a só de bombo y a espinguet de trompeta?

El partit republicà es ja major d' edat, y sab distingir donant la rahó als homes de historia y de prestigi, que no son pas els que mes cridan y 'ls que mes s' agitan.

Una declaració de 'n Melquíades Alvarez: «No hay palabras bastantes para condenar a los que han tachado a Salmerón de traidor, cuando España jamás le pagará el inmenso sacrificio prestado a la patria y a la democracia procurando incorporar al movimiento catalán el amor a España.»

De mica en mica l' eloquent orador anirà comprenent l' alta y patriótica conveniencia de la Solidaritat, y no duptem que será un dels seus mes entusiastas partidaris.

Principio quieren las cosas—com diuen els castellans.

D. Alejandro s' interessa per la salut del Sr. Bastardas. Li envia targetas y emissaris y anuncia a la familia que aniran a visitarlo comissions lerrouxistas pera expressarli la satisfacció que experimentan pel seu restabliment y aixis el puguin tornar a insultar y apedregar quan convingui al gust del pinxam foraster.

Si D. Alejandro hagués tirat per actor, hauria sigut un dels comedians de més nombrada.

Pero s' ha ficat a la escena política y ab poch temps de las taulas del Liceo ha passat a las del Edén Concert.

Son desgracias irreparables.

Alguns residuos de aquell gloriós partit que un temps acandillá D. Manuel Ruiz Zorrilla, després d' anys enters de no donar senyals de vida, van adonarse de que encare respiravan, y van reunir-se per acordar qué dirían?

Senzillament, que la Solidaritat catalana es inadmissible, y que tots els republicans progressistas que opinin lo contrari deuen considerarse exclosos del partit.

Una excomunió en tota regla.

Per possehir la petaca de D. Manuel, el Doctor Ezquerdo es considerat com a jefe del partit. Pero com al mateix temps té al seu cárrech la direcció de un manicomi, algú ha observat que mentres del partit á penas si se 'n recorda, dedica al manicomi tot el seu temps y tota la seva activitat.

No deixa de ser molt singular, que una vegada qu' en la política vulgui intervenir, ho fassa exercint de Pontífice.

¿S' enfadará si li dihem Papa dels bojos?

Y á propósit de aquest personatge.

La característica del partit de 'n Ruiz Zorrilla, fou sempre l' acció revolucionaria.

Ara bé qué ha fet el Doctor Ezquerdo, desde que ocupa la jefatura del partit, per la Revolució?

Y cómo els lerrouxistas que atacan a 'n Salmerón, taxantlo de tibiesa revolucionaria, no li diuen res al Doctor Ezquerdo? ¿Será per que aquest bon senyor es un insignificant y no fá cap sombra a las sevas ambicions desapoderadas?

A Fransa está á punt de aprobarse una ley suprimint els Consells de guerra en temps de pau.

En tots els crims y delictes de dret comú y fins en un cert número de infraccions comesas en el servey, pero que no afectin directament a la disciplina militar, hi entendrán els tribunals ordinaries.

Se suprimeix la instrucció de las causas per las autoridades militares. Unicamente se 'ls reserva 'l dret de formular las denuncias qu' estimin convenientes.

La comissió parlamentaria qu' entén en l' assumpto proposa la derogació dels Códichs de Justicia militar, que serán substituhits per un nou llibre agregat al Códich penal.

Y pensar que mentres a Fransa van per aquest camí, ab el ferm propósit d' enlitr al exercit, armoniant la seva existencia ab la vida del país, aquí encare continúa vigent la Ley de Jurisdiccions, qu' entrega a la premsa als fallos inapelables dels Consells de guerra!

Y qué alts, pero qué altíssims son els Pirineus!



TARRAGONA, 26 de maig

El nostre Capità Careaga,—perque han de saber que a Tarragona també hi tenim un héroe de las trenta y tantas feridas—lerrouxista fins al moll dels óssos, es l' autor de lo que aném a relatar.

La seva senyora va tenir un nen el dia mateix del naixement del príncep d' Asturias, y pera perpetuar aquesta fetxa, va posarli per nom Alfons.

¿Qué tal, el nostre mes fervent lerrouxista? Que serveixi de mirall als seus correligionaris per quan tinguin de fer batejar una criatura civiment y lerrouxisticament.

CORNELLÁ, 26 de maig

En aqueix poble de molt temps ensá s' ha procurat divertirnos en los días festius tant a la tarde, vespre y a la nit, primer: seccions de sarsuelas, després ab actes cinematográfics y per fi ball com de costum, y com sigui que ja comensém estarhi acostumat no semblaria festa si un día 'ns faltava.

Referent a aixó, segons se dín, lo rector que d' apellido 's dín Miquel avuy al matí a la primera missa de sortida de sol, se girá de cara als que se 'l miravan renyantlos ab diferents maneres porque assistían a tals actes, esplanant si fan ó deixan de fer, com si n' estés molt enterat de lo que 's dín y 's fá en las sarsuelas, de lo que 's representa en el cinematógrafo y de lo que 'n resulta dels balls. Será degut a que en la seva funció no hi vá tanta concurrencia?

HOSPITALET DEL LLOBREGAT, 26 de maig

Actes com el que 's celebrá en el colégi de las monjas d' aquesta vila, posan de lleu la humilitat y harmonia cristianas, principis de la religió católica.

En dit colégi 's celebrá 'l día 16 del present l' acte de la primera comunió, ab el corresponent refresch y la imprescindible safata.

Per la tarde hi hagué vetllada en la que hi prengueren part no més las noyas que lluhien els humils vestits blancs; las que no poguen lluhir dits vestits, els portaven de color, no hi pogueren pendre part a fi de no ser un obstacle a la senzilles y humilitat propias de la festa y del local ahont se celebrava. Aixó es humilitat! Aixó es harmonia! Aixó es cristianisme! Quina manera d' interpretar las paraules de Cristo que diuen: «hi ha d' haver un sol remat y un sol pastor!»

Senyors Bè Negre y C.ª, 'm permeto dilhí qu' aquestas diferencias no caben en la doctrina cristiana.

GUARDIOLA DE FONTRUBÍ, 27 de maig

El diumenje prop-passat varen fer la primera comunió de noys y noyas de aqueixa parroquia, fantlos el Rector un sermone, dihent que no vagin a ballar ni ab el xicot pels camins y carreteras. Ha de tenir per entés que 'ls fadrins si van ab las noyas hi van porque no son visitats en sas casas com ell, y no es estrany, com qu' es guapet y porta sempre el cabell a la parisien...

No se 'n cuidi de las noyas y els fadrins, que si van al ball y passejan plegats ho fan en públich sens fer cap mal. Y no tothom ho pot dir aixís, oy, senyor Rector?

## ESPURNAS

El bisbe ha tornat de Roma, anemlo a rebre, germans.

—¡Salve! Ben arribat sigui.

¿Qué 'ns ha portat d' allá baix?

—Un obsequi inapreciable que 'l bondados papa us fa.

—¿Un obsequi?... A veure, ensenyínssel.

Y ab grave solemnitat, obra el príncep de la Iglesia un plech hont se vé a explicar que 'l beato Oriol puja al últim y suprem grau.

—Y bé! ¿Qué 'ns dú el senyor bisbe?

—¿No ho veveu? Us duch un sant.

Cada tarde, quan el Sol se 'n va a joch per 'llá a ponent, en Moret, suant d' angunia, treu el cap pel balcó seu y clavant en l' hermós astre una mirada de fel, desconsolat li pregunta:

—¿Vols fé 'l favor, Sol, Solet, de dirme per quina causa he deixat d' aná al Congrés?

—Sol, Solet, dígamho, dígamho, donchs jo en realitat no ho sé!

Auca breu y compendiada d' una Assamblea frustrada.

Un trompeta divertit crida al buen pueblo a Madrid.

Pero 'l buen pueblo, está clá, sabent qu' l' crida no hi va.

Al obrirse la sessió no més hi ha la comissió.

La qual, veyent el fracás, procura sortir del pas,

fingint que vota y aclama una especie de programa,

que, com ja saben vostés, no es programa ni dín res.

Fet aixó, la Directiva llenza tres mueras y un viva,

declara que té intenció de fer la revolució,

y... punt final, caballés: pleguem y no 'n parlem més.

El Govern, per evitar que la gent marxi d' Espanya, buscant en la jova América las vessas que aquí li faltan, ha ideat un gran projecte en virtut del qual regala terras als necessitats que desitjin cultivarlas, advertint que q' an produheixin—la cosa té molta gracia—enviará recaudadors a quedarse 'ls las ganancias ó a embargarlos guapo si fan el tanto en soltarlas.

«On caritatífu Govern! Repareu ab quina trassa se disposa a doná aglans per veure cuánts roures talla!...

A Igualada hi ha hagut tiros; a Castelló, s' ha tirat; a Huelva, ídem de ídem; a Horta, també ¡pim pam!

—¿Cóm está aixó?—preguntava un extrangé ahí arribat, y un tranquil hi responia: —¡Psé!... Per ara aném tirant.

Bueno. Ja está tot a punt per emprendre a pas de carga la desitjada reforma de Barcelona. ¡Magnalia!

Ara qu' hem resolt aixó, per arrodonir la tasca y demostrá al món que aquí no 'ns moquem ab mitja manega, ¡comensém a trassé el plan per la reforma d' Espanya!

«Senyors, no ha sido nadie» S' acaba d' averiguar que no 's vritat lo que 's deya de la Verge del Pilar.

Ni allí hi ha hagut cap miracle, ni 'ls successos referits son altra cosa que infundis, perfectament definitos.

Un parell de sers histérics, un cas d' auto-sugestió, quatre tanocas que badan... y s' ha acabat la funció.

Diguém ab el famós tipo d' aquella farsa teatral: —Esta vez les ha salido un poquito desigual.

C. GUMÁ

## ¡Quina por!

ESTÉM sobre un volcán.

Els carlistas se disposan a ferne un' altra de las sevas, ensangrentant el suelo d' Espanya ab una nova guerra civil.

Tot ho tenen preparat y sols esperan que de Venecia, de París, de la Xina ó de no sé ahont els vingui l' ordre de llansarse al camp, al bosch, a la vinya, al jardí, a tot arreu.

Una volta rebut l' avis, donarán els tres vivas reglamentaris, y ja hi som.

¿Que se 'n riuen?

Fan molt mal fet. La cosa es seria, espantososos seria; tan seria, que El Progreso, El Liberal, tots els periódichs lerrouxistas no parlan avuy d' altra assumpto y l' explican al públich ab tots els seus péls y se nyals.

Se sab que al Ampurdá, amagats sota una pila de canyas, hi tenen depositats els carlistas dos fusells y un sabre una mica oscat.

Al Priorat, tres escopetas y cinch boynas arnadadas.

Pels vols de Granollers, un timbal.

Y entre 'l Vendrell y Roda de Bará, un cabás plé de botons per uniformes.

¿Poden ser més claras y terminants las indicacions?

Lo curiós, y al mateix temps que curiós terrible, es, el relato de las causas que han produhit aquesta nova brotada facciosas.

¿Saben qui 'n té la culpa del actual moviment carlista?

La Solidaritat Catalana. Aixis ho diuen els diaris més amunt apuntats, y dihentho ells, no es cosa de posarho en dupte.

La Solidaritat, la infame Solidaritat es l' autora de tot.

El carlisme era mort; mort y enterrat desde antiga fetxa. Ningú 's recordava d' ell, com no fos pera resarli piadosament un pare-nostre.

Pero apareix la Solidaritat, y lo primer que fa aquest conglomerat odiós es anar a treure el carlisme de la tomba ahont per in saecula saeculorum reposava.

Y un cop el té tret, el ressucita.

Y ja ressucitat, li frega un bitxo pels bigotis pera comunicarli calor y li diu:

—¡Andal... Sublevat, llénsat a la montanya, promou un' altra guerra civil, teneix novament de sanch aquesta terra desitxada.

Sí; els lerrouxistas ho han descubert: se sab tot, tot.

La Solidaritat es la que ha provehit al carlisme dels elements de guerra ab que actualment conta.

Ella li ha donat el sabre y 'ls dos fusells del Ampurdá.

Ella, las tres escopetas y las cinch boynas del Priorat.

Ella, el timbal de Granollers.

Ella, en fi, el cabás de botons, cuydadosament amagat entre 'l Vendrell y Roda.

—¡Qué tall!—diuen després d' aquesta enumeració espantosa els bons lerrouxistas:—¿Hi ha motín pera cridar públichament que en Salmerón es un traydor? ¿Poden ser més justificadas las nostras rabiosas malediccions, las nostras amarguissimas queixas?

Aquí están las probas a la vista de tothom, palpables, evidentes, irrefutables.

Gracias a la traicció de don Nicolau, Roma es la duenya d' Espanya.

Gracias a la traicció de don Nicolau, veyém amansada la pau pública.

Gracias a la traicció de don Nicolau, el carlisme disposa d' un cabás de botons.

No hi ha, donchs, perquè extranyarse de la nostra actitud rebelde y desconsiderada.

Don Nicolau es l' autor de todas aquestas fechorias. Per lo tant, don Nicolau es un traydor. ¡Abax en Salmerón y mori la Solidaritat Catalana!... ¡Mori!...

Bromas apart y reflexionantho ab una mica de calma, no deixa de cridar l' atenció la insistencia ab que la premsa antisolidaria mou a cada dos per tres el fantasma del carlisme.

Aquesta consigna extranya, ¿d' ahont surt? ¿L' odi a la Solidaritat, justifica la táctica d' aquests senyors, empenyats en que 'l gos ha de rabiar, vulga ó no vulga?

Perque a n' ells es inútil que se 'ls vaji ab negativas ni ab demostracions de falsetat.

A las protestas de la premsa solidaria; a las sevas afirmacions de que tot aixó que 's dín del carlisme es una novela sense cap ni peus ó a tot estirar una maniobra bursátil de la qual tants exemples n' hem vist, contestan sempre ab la mateixa cantarella: —¡Sou uns hipócritas! ¡Ho neguéu pera despistar a la opinió! ¡Feu l' ignocent porque us donen vergonya del crim qu' esteu cometent en contra de la patria!—

Y frescos y desahogats, tornan tranquilament a las andadas:

—Els carlistas van a alsarse, els carlistas preparan una nova guerra civil, els carlistas...

¡Farsants y embusteros!

Com no siguin ells mateixos, els antisolidaris, els que, pera donar visos de veritat a las sevas belas, aixequin un día alguna partidala...

De no ser aixís, podem viure tranquils.

Es en vá que 'ls lerrouxistas diguin y repeteixin que 'l carlisme 's mon.

Parodiém a Galileo: ¡E pur non si muove!

FANTÁSTICH

SECCIÓ OBRERA

## Mostra de gratitut

EN nostre propósit de ferne, d' aquestas, unas crónicas netament imparcials y independents, sense per aixó renunciar al carácter tendencios que las informa, cumplim avuy ab un deber de gratitut obrera tributant un calorós aplauso al Sr. Corominas, diputat per Girona, per la defensa que feu del dret que indiscutiblement té el socialisme de ser representat en las Cortes, al impugnar l' acta de Bilbao, que ha sigut aprobada maco-maco a pesar de ser a ben segur la més putinera entre las més brutas.

Com una forsa innegable qu' es avuy el socialisme en Espanya, pel respecte que disfruta aqueixa superba organizació internacional en els punts més civilisats del extranger, y com ideal que s' imposa per las reivindicacions proletarias de demá, resulta odiós y repugnant, además d' impolítich, el fet de tancar sistemáticamente las portas del Congrés a una aspiració qual triunfo més ó menos immediat no depén pas del major ó menor ús de la rahó de la forsa, de la pressió més ó menos accentuada que 's puga desarrollar en la esfera gubernamental, sino del grau de cultura obrera, verdadera incubadora de la afirmació serena de nostra personalitat com a classe social.

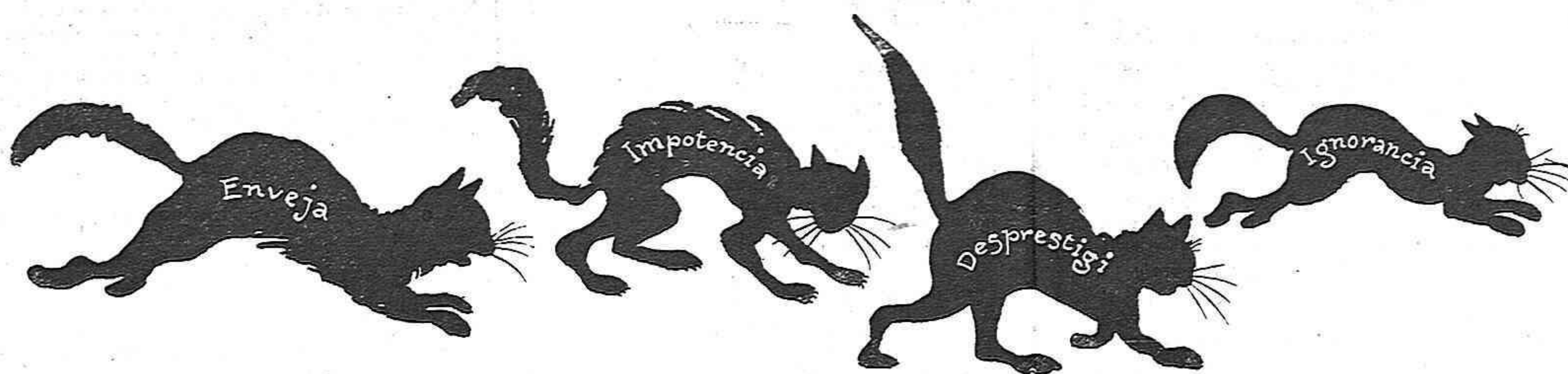
Desde molt temps ensá, Bilbao ve oferint un trist espectacle electoral. Tothom sab prou bé la importancia numérica y fins de calitat que 'l socialisme compta en aquella regió minera, com ningú ignora el comediment que sempre els companys bilbains han observat en sas justas demandas fetas al capital; y a pesar d' una conducta tan correcta,—de la que molt tenen que aprendre 'ls senyors del modern feudalisme industrial,—a pesar d' un comportament tan civilisat, a pesar de sos entusiasmes, testimonis de ferma virilitat, esforçantse denodadament aquells desheretats pera conseguir tenir en el Congrés un representant exclusiu dels interessos dels treballadors, sempre allí la lluyta electoral ha adquirit descaradament el carácter de lluyta de classes, unintee, desde 'ls verts als madurs, tots els elements polítics burgesos en contra del company Pau Iglesias, que en candidatura ha personificat allí la nostra causa redemptora.

Y aixó, després de tot, sería lo de menos, puig aixís cada hñ sab a qué atendre's, pero lo més indigne, lo verdaderament canallesch, lo que constitueix un insult eagnant per la classe treballadora son las fortunas que cada vegada d' eleccions s' esmersan a doxo en la prostitució de la conciencia, en la indigna compra de vote impudent. Aquesta es la eterna labor tiránica dels poderosos: amontonar riquezas a expensas de la suhor del obrer, esclavissantlo en lo económic, y quan aquest tracta de emanciparse fent ús de certas y migradas garantías políticas, dedicar una part d' aqueixas riquezas injustament adquiridas a burlarlo cínicament.

Y pensar que son aquests els que cada día ens amohinan parlantnos d' ordre, de moral social... ¡Ordre, moral social! ¿En virtut de quin dret poden invocar ordre els que alteran la pau de las familias necessitadas? ¿En virtut de quina rahó proclaman la moral social com una imperiosa necessitat de vida, els que envenenan la mateixa vida comprant conciencias a tant el kilo? No hi ha dupte; com a vius ningú els passa la má per la cara a aqueixos hipócritas que maniobran a la sombra de mals gubernos; pero es aquella vivor sarcástica que subleva la sanch y que dura... fins el día que s' acaba, fins el día que la dignitat cívica siga una complerta realitat en la gran familia jornalera...

Dona pena en l' ánim, abat y deprimeix els esperits dels homes més esforats y lluytadors el cavilar sobre aqueixas continuas negacions del Poder executiu encarregat del enaltiment de la Nació; quan aquest Poder, viciosament oligárquich, domina altres poders que, com el d' administrar justicia, hauria de ser suma y compendi de tots els Poderes, porque tanca y conté la rahó suprema d' existir en els Estats moderns; quan aixó succeheix impunement en un país, el país put a descomposició. Y aquí, l' esperit de justicia, que no deu haver de radicar com un privilegi solament en la magistratura, sino qu' es patrimoni de todas las voluntats que integran la vida nacional, y en la constitució del Congrés de diputats es potser ahont millor hauria de manifestarse, l' esperit de justicia, repetim, en aquesta desgraciada terra en que tot ho pot el favoritisme y la plutocracia, resulta un concepte buyt de sentit; y ahir absolutament a Madrid als culpables del ensolesciment de las obras del tercer Dipósit de las ayguas en que l' avaricia sórdida del capital ocasioná la mort de trenta

La famosa Assamblea antisolidaria de Madrid



Aquí 'ls tenen, ben contats: concurrència, quatre gats.

obrers, y avuy consentint mil atropells encaminats a privar als treballadors de portar a las Cortes la seva veu adolorida, y demà, y sempre, fentlos víctimas d'un desenfrenat despotisme del poderós, s'acabarà ab dos coses lamentables: ab el rebaixament d'Espanya y en obligar a la classe treballadora a sortirse de las vías de la legalitat, que tan necessaries son per tothom.

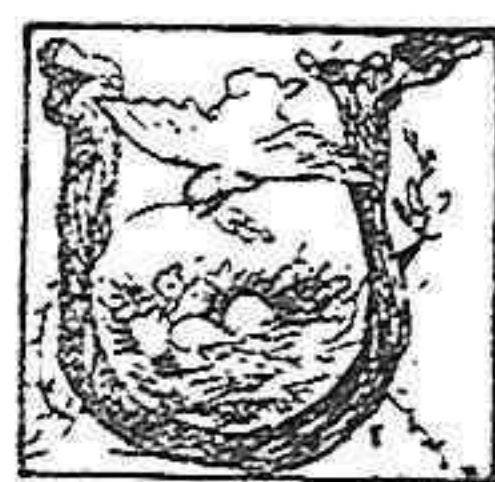
Perque, siga el que's vulga el règim polítich y social d'un país, sense la equitativa distribució de la justícia, sense 'l respecte absolut al dret de tota y cada un dels ciutadans, es impossible la conservació de la nacionalitat. Y sense la tolerancia més complerta a totes las ideas, per radicals y fins per utópicas que aquéstas sigan, sense la cordialitat que deu haver de presidir en totes las discussions entre 'ls homes, no es possible pensar en una armonia que suavisi las aspresas entre opinións oposadas, y cal pensar en rebelarse. No está en la mà dels governs aturar la marxa del progrés, y 'l abús de la forsa bruta sol engendrar la revolució.

Son moltes las ofensas que un día y un altre día vé rebent la classe obrera, y si 'l afany immoderat d'obtenir ganancias el capitalisme fa que s'amagatzemin encors en el cor dels explotats, l'odi que 'ls governs demostran sentir per aquéstos, impossibilitantlos d'exercir noblement tota defensa, potser un día prengui la forma del gatillo que dispari un arma perillósissima, y que als amichs del actual estat social convé més que a ningú evitar.

Per aixó es d'agrahir l'actitut del senyor Corominas, al discutirse l'acta de Bilbao, y si la Solidaritat catalana (ja que 'l diputat per Girona forma en ella) extén generosament el seu camp d'operacions, sortint a la defensa dels drets que amparan a la classe obrera, y al treballar per la bona administració de Catalunya no descuida el millorament moral y material del proletariat, es indubtable que aquést saludará 'l moviment y li proporcionarà jornadas de gloria. La Solidaritat catalana diu que vol europeisar la política espanyola.

La Europa civilisada, donchs, obra totes las portas de la vida als fills del treball.

N. BAS Y SOCIAS



N detall del bateig del príncep d'Asturias, que consigna el corresponsal del Avi Brusi, sens dupte ab el propòsit de que passi a la historia. «Quando el agua cayó sobre la cabeza del regio vástago prorrumpió en llanto atronado...»

Y després afegeix que aquest plor es «muestra de sus excelentes condiciones de viabilidad.» ¡Ah, adulador!

A Zaragoza s'han registrat dos ó tres miracles que s'atribueixen a la Pilarica.

Partidari acórrim de la producció nacional, no puch menos de celebrarho.

A veure d'ara en avant qui s'atrevirá a anar a Lourdes, podent fer el seu fet a Zaragoza?

Els moretistas han adoptat l'abstenció... L'abstenció vol dir dejuni ¿veritat? Donchs ells poden dejunar d'assistir al Parlament; pero no s'hi avenen a ferho quan se tracta d'endrapar.

De aquí l'apat ab que han obsequiat a n'en Moret, sens dupte agrahits al gran favor que 'ls hi ha fet deixantlos a la estacada.

En Moret, naturalment, va brindar. Y entre altres coses va dir:

«Muchos países no tienen miedo a la libertad, y España se encuentra muy atrás en relación con aquellos.»

No es veritat: Espanya no li té cap por a la llibertat. A qui 'n té de por, y molta, son als que's diuen liberals sense serho. Als que no saben governar sino ab las Cortes tancadas y las garantías suspesas. A n'els autors de lleys com la de las Jurisdiccions.

Desde qu'en Lerroux s'ha quedat sense acta, al igual que 'ls fadrins enamoradissos, se dedica a fer declaracions.

Días enrera va ferne unas a Zaragoza, preveient el fracás d'en Salmerón.

Ja fa temps que aquest desditxat ven las cosas al invetés, prenent las caygudas per elevacions y las elevacions per caygudas. Quant més ell s'ensorra, més creu elevarse; quant més en Salmerón s'enlayra, més ensorrat el creu.

Tristas conseqüencias d'haverlo cap-girat el cos electoral, deixantlo ab el cap en contacte ab la terra y las pernas en l'ayre.

Però encare l'ex-emperador té una esperança. Escolteu:

«No se olvida de Moret que presentó la ley de Jurisdicciones para servir deseos del Ejército, el cual le debe gratitud. Y que una simple insinuación

En unas minas de la provincia de Huelva l'altre día va funcionar el mauser, resultant de la feta tres infelissos treballadors ferits de gravetat.

Ja té assumptó l'Amo Toni pera pintarne un quadro en las sevas horas vagativas. En aquest cas, no s'olvidi de posar al peu del quadro, ab lletres de color de sanch: «Maura fecit.»

Per divertit, en Pernaes. Días enrera el famos bandoler va presentarse d'improvís en el cassino

Però ¿no es una verdadera llástima que un bandoler que gasta per tot día tanta gracia y sandunga no puga contractarse d'actor cómic?

Vels'hi aquí uns parrafets molt salats d'un article d'El Fusil:

«Moret ha tenido el poder y ha podido desquitarse de aquellas torpezas que hicieron un día que el pueblo le buscara para arrastrarle, y en lugar de ello ha seguido arrastrándose él solito por el arroyo del desprestigio.»

«... Así es que ahora, al volver Maura, nos dice que él es el mismo. ¡Claro que es el mismo! El mismo arriero y la mismita recua, que vuelven por más trigo, y ahora vuelve con una recua más numerosa, porque vienen decididos a permanecer en el granero el mayor tiempo posible, y este es el palo que le han dado a Moret.

Y siendo esta la verdadera historia de los partidos del turno, burros que vienen de vacío y se van cargados de trigo, ¿qué esperanzas tiene el país de que se haga por las Cortes una labor útil?

Contra aquestas recuas y 'ls arrieros que las menan, la Solidaritat catalana té unas bonas xurriacas.

Que's constituïxi la Solidaritat espanyola, que 'l país pegui de ferm, y no 'n quedarán ni las aubardas.

Al donar compte de la constitució de la Juventud Federal Revolucionaria del districte segon, El Progreso posava en boca d'un dels oradors aquestas paraules:

«... El que en este acto nos preside en ESFINGE, y que se llama D. Francisco Pi y Margall...»

¡Esfinje! per ¡esfinje! Però, tan se val, la qüestió es parlar hi.

Molt seria ha de ser la efigie de D. Francisco Pi y Margall, quan al sentir aquesta burrada no va posarse a riure.

Ara que 'ls moretistas se veuen perduts han anat a trobar a n'en Canalejas, pera veure si s'avindría a formar el bloch de las esquerrras.

El diputat per Alcoy va respondre que sempre n'havia sigut partidari.

Però 'l país ja sab que aquest bloch no es més que una barra de turróns. Els uns hi posan las atmetllas, els altres el sucre, els altres la mel... y ja está.

Però ara, ab aixó de la Solidaritat, fa un sol tan fort, que la barra s'estova, pert la forma, y queda convertida en una asquerosa amalgama, que ni els menos escrupulosos en cosas de menjar gosan a ficársela a la boca.

A Castelló de la Plana cada nit els vehins pujan al terrat y obsequian ab una esquellotada general al alcalde de R. O. ab que 'ls ha favorecut en Maura.

L'alcalde de Castelló, viudo de prestigi, s'ha casat ab D.ª Impopularitat, qu'es també una viuda molt rebregada. Es, donchs, molt natural, que 'ls castellonesos, insequint una vella costum, li fassin esquellots.

Ni en Lerroux, ab tot y las sevas ansias pertorbadoras, va voler assistir personalment a l'Assamblea convocada pels republicans del Centre de la Calle de Pontejos.

Lo que diria ell: —De simpática ja me'n son; pero ¿a qué anar allí ab ells, si tampoch hi ha res a pelar?

CORRESPONDENCIA

Caballers: Director de la banda, La caixa de la banda, Trompon de la banda, Cornet de la banda, Flauta de la banda, Lluís Juher, Enrich Bonagarriga (a) Suat, Pere Traité, Un massouenich, Contrabaix de la banda, Lonspalt, Fiscorn de la banda, Dos que s'estiman, Un contrari de n'Lerroux, Tirtes, Un pipiolis, F. Q. (Flequer), 20 de maig, Un bé, etc., M. Mani, L. Tudela M., y Juan Comas: No 'ns té utilitat.

Caballers: Clarinet de la banda, Ricardo Lafitte, Un anti-maurista, Anton Quer, Tres calandris de Masnou, J. Quer, Benet Nadal B., Moka Soka y C.ª, Lluís Forcada, R. A. (a) Pau de las Calsas Curtas, M. Germain Lacai, y Lira de la banda: A la cartera!

Caballer: Pere Cabré: ¡Mare meva, químa poesia més carrincona! Ves químas cosas de dir a la estimada... Ah, y no se 'n desfassi de las que té en cartera, si han de ser com aquesta! —E. C. M.: Tot aixó qu'explica en l'article no interessaría gayre als lectors. —L. S. y C.: No senyor, no tinc el gust de insertarli... ab molt sentiment. —Amsdeu Nsdal: L'epigrama té escassa novetat. —N. L.: Els acudits no fan riure gayre. —Un aragonés republicano: Gracias y ho tindrém present. La carta ha sigut trasmesa al interessat qui's troba encare fora de Barcelona. —Tallé Osk: Li buscarém un espay... y si's troba... es alló que dihem... —Juan Cantelar: Es dir que apigramas, eh? Vaya, vaya! No 'n volíam saber d'altre! —S. A. y C.: Tantas merceds... y disposi. —S. M., y J. M. y C.: No 'ns es possible insertar las cartas que 'ns remeten, per diferents motius.

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Olim, número 8

Tinta Ch. Lorilleux y C.ª

Assamblea de la Unió Republicana



—El garbell es fi, ciutadans. Vol dir, que no passarà res de farda.

del Ejército pesa en Palacio casi tanto como un consejo del Papa. Y si esa insinuación se transmite, el partido liberal lograría salvarse del ridículo.»

En Moret... la ley de Jurisdiccions... l'Exercit... Palacio... y en Lerroux, aprofitant las engrunas... ¡Bonica barreja, y sobre tot molt revolucionaria!

A n'en Romanones l'han nombrat académich de Bellas Arts.

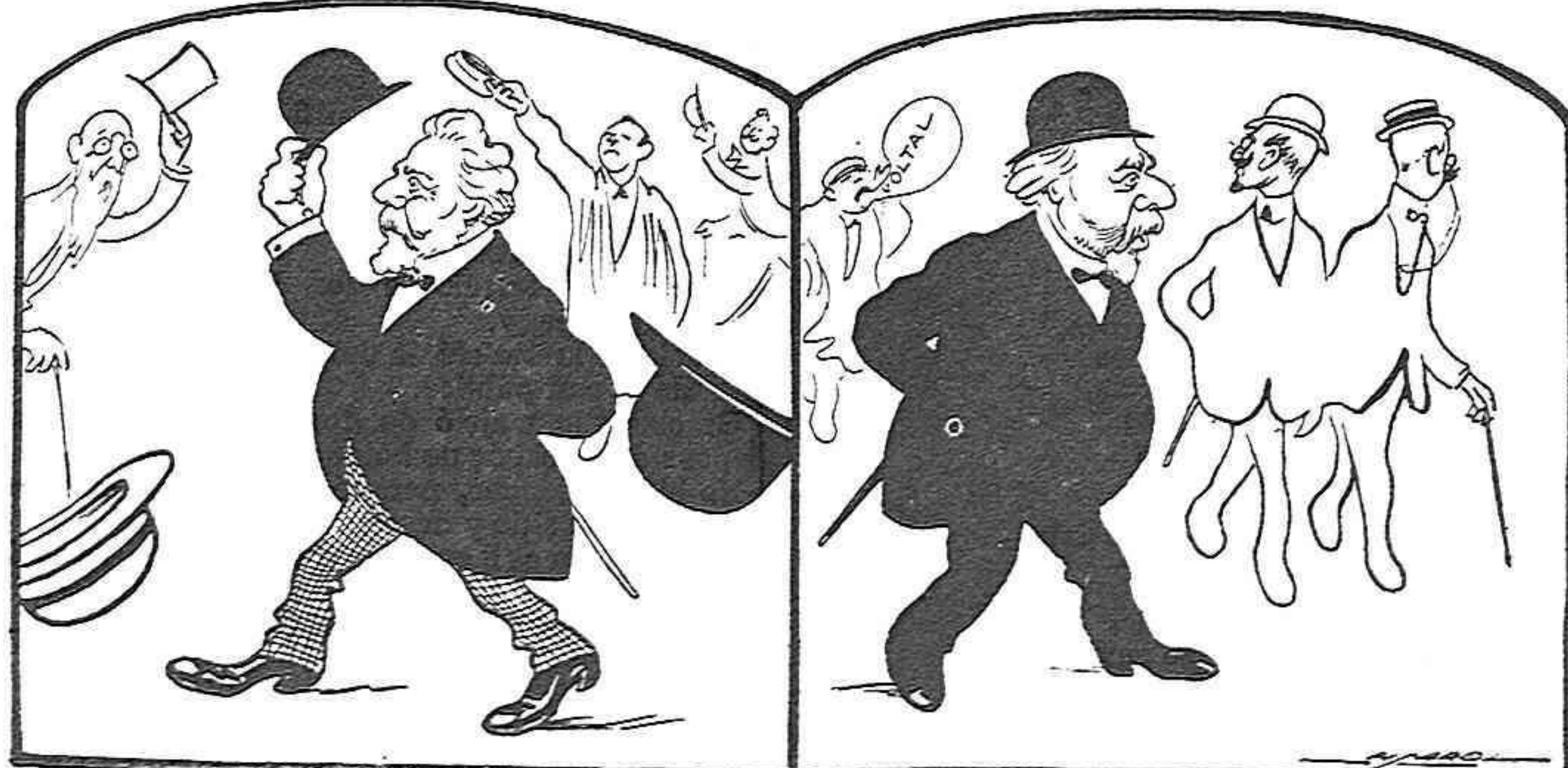
Escoltin, ¿no creuhen que sería més propi constituir una Academia de Malas Arts, conferintli la presidencia vitalicia?

d'un poble important d'Andalusía, preguntant pel secretari, que l'havia desafiat desd'un períodich y al qual li volia arreglar els comptes. Tots els concurrents, que eran molts, fugiren escapats com una manada de conills.

A continuació se'n aná a robar 300 pessetas a un pagés, y las repartí a uns mossos d'un'altra casa. Y no content ab aixó, els feu la barba, deixantlos a tots ben afeytats, menos a dos ó tres, a qui maná que's deixessin el bigoti.

Ja veuen químas hassanyas més divertidas. El govern fa mal en perseguirlo, si bé que lo mateix té, porque 'l fet es que no 'l troba may.

Aprended, flores, de mí lo que va de ayer a hoy



Quan era home de ma casa.

Desde que soch d'aquell noy.